

Iubirea si viata

Anisoara Laura Mustetiu

Într-un izvor nestins de-un vis fierbinte,
Se oglindește pentr- o clipa timpul,
Șoptind încet cuvinte sfinte,
Apoi, zâmbindu-i cerului, seninul,
Se răzvrătește-n doară și destinul.

Un foc nestins, tresare în lumină
Timid și palid, ascunzându-și fața,
Trimis într-un exil, ferit de fața lumii,
Privind pierdut în chipul lunii,
În fața lui se-nchină numai viața.

Iar eu purtată de-a lui putere,
Plutind senină peste valuri,
Izbindu-mă cu sufletul de-atitea maluri,
Sfidând oceanele și marea,
Am să înving cândva și depărtarea.

Sfindând momente trecătoare,
Voi trece peste stînci rebele,
Prin căi ascunse celor rele,
Prin căutari, desupra celor efemere,
Strigându-ți inima fermecatoare.

Iar când odată tresărind, te văd în zare,
Când sufletul îmi va striga atît de tare,
Strivind cu-al lui ecou o depărtare,
Un foc nestins pășind sfios pe o cărare,
Își va sfârși anevoioasa căutare.

Iar noi, dansând prin roua diminetii,
Iubind ca doi nebuni un vis al tineretii,
Gustăm sărutul frumusetii,
Zâmbind din nou fără să doară,
DESTINULUI SI VIETII....